

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: A. S., nar., státní příslušnost
t. č. pobytem v

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č. j. OAM-647/ZA-ZA11-VL11-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 30. 7. 2019 pod č. j. OAM-647/ZA-ZA11-VL11-2019, kdy o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil, když žalovaný takto rozhodl proto, neboť Kosovská republika je zařazena na seznam bezpečných zemí původu.

3. Žalobu podává žalobce proto, neboť se domnívá, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácen na svých právech.
4. Uvedl, že podle § 16 odst. 2 zákona o azylu platí: „*Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokázeli žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze*“. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že domněnka, dle které je určitá země označena jako bezpečná země původu, je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobce má za to, že v jeho případě tomu tak není a tím pádem žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou.
5. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok rozhodnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Kromě toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediný podklad pro vydání rozhodnutí byla použita Informace OAM, hodnocení jako bezpečné země původu z října 2018. Z této zprávy však žalovaný odkazuje pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce.
7. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu.
8. V případě žalobce existují zejména důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce se v nemá kam vrátit a celý jeho život se nachází na území ČR. Žalobce se taktéž domnívá, že by bylo zasaženo do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, neboť by byl odloučen od své manželky, která je občankou České republiky a trvale zde žije. Navrhoval proto,

aby Krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek uvedených žalobcem a nemůže ani učinit závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal plně na písemnosti založené ve správním spise a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu, mezinárodními úmluvami a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán v daném případě zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Z tohoto pohledu považuje uplatněné žalobní námitky s ohledem na jeho výpovědi v průběhu správního řízení za liché.
10. V případě žalobce je zřejmé, že svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do Kosova nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu. Především bylo zjištěno, že splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu (§ 2 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu) a bylo proto zařazeno na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu – viz § 2 bod 11 vyhl. č. 328/2015 Sb., ve znění vyhl. č. 68/2000 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení o jeho azylové žádosti ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil. V žalobě vznesenou, nijak konkrétně nezdůvodněnou námitkou, že v jeho případě za bezpečnou zemi považovat nelze, nepovažuje žalovaný za důvodnou. V této souvislosti připomenul, že je to právě žalobce (nikoliv žalovaný), který musí vyvrátit, že v jeho případě nelze považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobce nevyvrátil. Žalovaný proto trvá na nedůvodnosti jeho žádosti a na správnosti svého rozhodnutí. O nedůvodnosti a účelovosti jeho žádosti pak dle jeho názoru svědčí fakt, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal teprve až v situaci, kdy vlastní vinou přišel v ČR o pobytové oprávnění kvůli opakované úmyslné trestné činnosti a žádostí o mezinárodní ochranu si chce legalizovat svůj další pobyt na zdejším území.
11. Informace potvrzují, že lze považovat za bezpečnou zemi původu, je součástí správního spisu a žalobce s ní byl seznámen dne 24. 7. 2018 a byla i hodnocena při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. I tuto žalobní námitku lze tedy považovat za nedůvodnou. K námitce stran neposouzení důvodnosti žalobcem uváděných důvodů jako důvodů humanitárních či důvodů spadajících pod důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a možnosti mu udělit humanitární azyl či doplňkovou ochranu žalovaný správní orgán poukazuje na dikci § 16 odst. 3 zákona o azylu, kdy v případě žádostí zjevně nedůvodných se neposuzuje naplnění důvodů dle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu zákona o azylu a v případě žalobce i důvody podle § 12 a § 14a zákona o azylu,

neboť jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

12. Žalovaný uzavírá, že je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Pokud jde o napadené rozhodnutí, bylo toto vydáno 30. 7. 2019 pod č. j. OAM-647/ZA-ZA11-VL11-2019.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR si žalobce podal 18. 7. 2019. 23. 7. 2019 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, sdělil, že se jmenuje A. S., asi do roku 2003 nebo 2004 používal jméno A. S. Sdělil, že po osamostatnění si vyřídil kosovské doklady a začal používat jméno A. Narodil se v obci v bývalé, v dnešním Je kosovské státní příslušnosti a národnosti Hovoří česky a je ateista. Ohledně politického přesvědčení uvedl, že je příznivcem politického stany ODS a že se zajímá o českou politiku. Ke své osobě uvedl, že od roku 2005 je ženatý, je bezdětný. Jeho žena se jmenuje H. S. Č. a je státní občankou ČR. K průběhu cesty z vlasti do ČR uvedl, že naposledy opustil v roce 2011, do ČR přicestoval autobusem přes a do a z jel potom do ČR. V té době měl již trvalý pobyt na území ČR, kde žije od roku 1998. Před tím (tedy rokem 2011) občas navštěvoval příbuzné v a, když žil v ČR. Udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech neměl, měl pouze české povolení k pobytu. Poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2000 a toto je dle něho druhá žádost. K důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že kvůli trestné činnosti přišel o trvalý pobyt. Uvedl, že jeho jediným důvodem podané žádosti je skutečnost, že ho jeho manželka požádala, aby tady zůstal. Řekl, že by se do vrátil, ale jeho žena byla proti. Vysvětlil, že má v ČR všechno, práci, zázemí, rodinu. Chtěl cestovat do a nějak si opět vyřídít cestu do ČR, manželka ho ale přesvědčila, že má jít požádat o azyl. Dále uvedl, že jinak nemá žádné ekonomické ani politické důvody a v nemá žádné problémy.
15. 23. 7. 2019 byl proveden s žalobcem pohovor v řízení o udělení mezinárodní ochrany v českém jazyce. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že o trvalý pobyt přišel v roce 2016, kdy mu pobyt neprodloužili kvůli tomu, že byl v České republice 3x odsouzen. 2x se jednalo o vykradení auta, s čímž souhlasil. Dále uvedl, že se jednou stalo, že měl potyčku s ochranou kasina, bránil se pomocí plynové pistole a bylo to souzeno jako výtržnictví. Dle něj se jeho poslední trest týkal toho, že vymáhal dluhy. Popsal, že muž, který dlužil, byl na něj vulgární a vyhrožoval mu. Pak odešel do auta, pouze ho oslovil, ale muž sáhl pro něco do přihrádky a žadatel pouze vytáhl plynovou pistoli. Muž někam poodjel a poté mu také nadával a vyhrožoval. Bylo to posouzeno jako vydírání, dle jeho slov však byl žalobce

nevinný, což podle něho dokládá i to, že dostal pouze malý podmíněný trest. Poslední trest, jak uvedl, dostal v roce 2014, všechny jeho tresty byly podmíněné. Dále pak uvedl, že se do nevrátil kvůli manželce. Vysvětlil, že kdyby neměl manželku, tak by se do vrátil. Na dotaz, zda by se mohl do vrátit a znovu si zlegalizovat cestu do ČR, žalobce odpověděl kladně. Řekl, že tato možnost existuje, ale podle zkušeností ostatních lidí ví, že pokud se takto lidé z ČR vrátí, když jim ukončí pobyt kvůli trestné činnosti, tak jim česká ambasáda nechce vydat vízum. Dle něj prolustrují rejstřík trestů a nezajímá je, že člověk má ženu a vízum zamítnou. Potvrdil, že by mohla manželka za ním dojíždět do, ale byl by podle něho problém v tom najít tam práci. Pokud by nebyl problém s tím najít si tam práci, tak by do odjel i s manželkou, ale takto by to pro něho bylo těžké. O své manželce sdělil, že i teď pláče, že je žalobce v Dále uvedl, že se bojí, že pokud by musel odjet, tak by si něco udělala. Vysvětlil k tomu, že v minulosti, když se s ní rozešel, tak se předávkovala prášky a dostala se do nemocnice a žalobce nechce, aby se něco takového opakovalo. Řekl, že pokud by se s ním žena rozešla, hned by se vrátil do, ale takto tu chce zůstat s ní. Dále uvedl, že v ČR působil jako vymahač dluhů, ale od doby, co přišel o trvalý pobyt, již nepracuje. Posílá mu peníze bratr z, občas mu finančně vypomůže matka. Jeho manželka mu také pomáhá a dle žalobce pracuje. Žalobce bydlí společně s manželkou, jedná se pronajatý byt, je to taková hezká ubytovna, kde mají svůj pokoj, skříň a koupelnu, kuchyň je společná pro více takovýchto bytů. K rodinným vazbám v ČR uvedl, že zde má manželku, z předchozího vztahu zde má i syna, u kterého ale není oficiálně uvedený jako otec. Ve žije jeho matka, sestra a její manžel. Uvedení mají švédské občanství. V má dva bratry, kteří tam mají občanství. V má také jednoho bratra, který má také rakouské občanství. K rodinným vazbám v sdělil, že tam má bratra, který se účastnil války v a zůstal tam. Zbytek rodiny vycestoval. Uvedl, že manželka nechce, aby se společně odstěhovali do, chce, aby žalobce zůstal v ČR. Manželka žalobce říká, že by to bylo na roky, že by si v našel jinou ženu a chce, aby tu s ní zůstal. Uvedl, že jemu by nevadilo, kdyby se přestěhovali do, ale pro manželku by to bylo těžké, neboť v ČR má rodiče a sourozence, je hodně citlivá a bylo by pro ni složité opustit rodinu v ČR. Na dotaz odpověděl, že neví, jakým jiným způsobem by si zlegalizoval pobyt na území ČR než žádostí o azyl. Sdělil, že toto jsou všechno veškeré důvody pro jeho žádost o udělení azylu v České republice. Pokud by měl záruku, že mu v Kosovu vydají české vízum, je ochoten se kdykoliv vrátit a pokud bude mít možnost si opět zlegalizovat pobyt, nemá problém se vrátit.

16. Správní orgán, jak vyplývá ze správního spisu, při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Konkrétně se jedná o Informace OAMP - - hodnocení jako bezpečné země původu, říjen 2018 ze dne 22. října 2018.
17. Soud uvádí, že tyto Informace OAMP o jsou součástí správního spisu a žalobci byla dána dne 24. 7. 2019 možnost v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí nebo vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu

jejich získání. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že se nechce seznámit s obsahem výše uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Vysvětlil, že se s tím nepotřebuje seznamovat, ani se k tomu vyjadřovat, protože situaci v Kosovu zná. Podle něho jediný důvod, který ho drží v ČR, je jeho žena, jinak by se tam vrátil. Navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí nechtěl. Uvedl, že všechno již řekl a nemá, co by doložil. Znovu zopakoval, že v ČR ho drží jeho česká manželka a kvůli tomu nechce tuto zem opustit.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

18. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statutu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu pod kontrolou proruských separatistů.
22. Podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
23. Z podkladů, které jsou založeny ve správním spise (poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a Informace ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky –

....., Hodnocení jako bezpečné země původu – stav říjen 2018), vzal soud za jednoznačně prokázané, že žaloba důvodná není.

24. Žalobce jako žalobní námitku uvádí, žalovaný věc neposoudil s ohledem na individuální případ žalobce, neboť nebylo na jisto postaveno, že je bezpečnou zemí původu žalobce, když žalovaný měl k dispozici pouze jednu zprávu, a to zprávu Ministerstva vnitra, OAMP, takže žalobce měl za to, že splňuje podmínky udělení buďto humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu nebo jsou na jeho straně důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
25. Soud uvádí, že žaloba žalobce je velmi stručná, velmi obecná, v podstatě uvádí jedinou námitku, že nebylo přihlédnuto k individuálnímu případu žalobce z hlediska, která dle žalované je bezpečnou zemí původu žalobce, přičemž se tímto dle žalobce žalovaný nijak blíže nezabýval.
26. Žalobce skutečně přijel do České republiky z a v průběhu správního řízení vůbec neuváděl nic v tom smyslu, že by nebylo bezpečnou zemí. Naopak uváděl, že nic mu nebrání do se vrátit kromě toho, že v České republice je ženatý, jeho manželka je státní občankou České republiky a do Kosova nechce odejít a nechce, aby se tam vrátil ani žalobce. Žalobce přímo uvedl, že on sám by s návratem do neměl vůbec žádný problém. Neuvedl, že by v Kosovu měl mít jakékoliv problémy, přičemž v žije jeden z jeho bratrů.
27. Žalobce namítal, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, když dle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
28. Soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a pokud jde o osobu žalobce, nebylo zjištěno vůbec nic, proč by mu měl být humanitární azyl udělen. Žalobce je muž, který neprokázal, že by měl nějaké výrazné zdravotní problémy, které by bylo možno léčit pouze na území České republiky. Je to muž, který na území České republiky pracoval, je tedy schopen s ohledem na svůj věk a zdravotní stav zajistit si živobytí svou prací, a to zajisté nejen v České republice, ale i v Žalobce nepřišel ani ze země, která by byla ztížena nějakou humanitární katastrofou, takže rozhodně žalobce v ničem nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu.
29. Pokud pak žalobce namítal, že by mu měla být udělena přinejmenším doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, ani tato skutečnost není namístě, neboť doplňková ochrana se udělí dle § 14a odst. 1 cizinci, který nesplňuje důvody

pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

30. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Vycestování žalobce z České republiky do rozhodně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a žalobce ani neuvedl, s jakými mezinárodními závazky České republiky by jeho vycestování zpět do Kosova bylo.
32. Soud musí zdůraznit, že žalobce sám v průběhu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany nikdy neuváděl, že by nebylo bezpečnou zemí, že se bojí návratu do této země, naopak uváděl, že by se „klidně“ do vrátil, neměl z toho žádné obavy a vracet se nechtěl pouze z důvodu, že v České republice žije společně s českou manželkou a ta společně s ním vycestovat do Kosova nechce a nechce ani, aby žalobce do odjel a prostřednictvím zastupitelského úřadu České republiky se pokusil zlegalizovat si pobyt na území ČR.
33. Soud tedy uzavírá, že pokud jde o žalobce, bylo zcela jednoznačně prokázáno, že žalobce přichází do České republiky ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu žalobce. Žalobce opak netvrdil ani sám v průběhu správního řízení a pokud opak uvádí v žalobě, jedná se pouze o uvedení tohoto jedinou větou, že „..... není bezpečnou zemí.“ Ničím toto nedokládá, jedná se pouze o jeho jednovětné tvrzení, aniž by k tomuto přiložil jakýkoliv důkaz.
34. Soud má tedy za to, že byly splněny podmínky ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., žádost žalobce je zjevně nedůvodná, neboť žalobce do České republiky přišel z, které je bezpečnou zemí původu, a za takovou ji označuje samotný žalobce v průběhu správního řízení a Česká republika také Kosovo za zemi bezpečnou považuje.
35. Soud proto jako nedůvodnou žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
36. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. června 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: